Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 20 listopada 2013 r. — Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero della Salute, Ministero dello Sviluppo Economico przeciwko Ediltecnica SpA

(Sprawa C-592/13)

(2014/C 52/46)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero della Salute, Ministero dello Sviluppo Economico

Druga strona postępowania: Ediltecnica SpA.

Pytania prejudycjalne

Czy zasady Unii Europejskiej w zakresie ochrony środowiska przewidziane w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w dyrektywie 2004/35/WE [1] z dnia 21 kwietnia 2004 r. (art. 1 i art. 8 ust. 3; motywy trzynasty i dwudziesty czwarty) — w szczególności zasada „zanieczyszczający płaci", zasada ostrożności, zasada podejmowania działania zapobiegawczego, zasada naprawiania w pierwszym rzędzie u źródła szkód wyrządzonych środowisku — stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 244, 245, 253 decreto legislativo [dekretu ustawodawczego] z dnia 3 kwietnia 2006 r., nr 152, które, w przypadku stwierdzonego skażenia danego terenu i niemożliwości zidentyfikowania podmiotu odpowiedzialnego za skażenie lub niemożliwości wyegzekwowania od tego podmiotu działań zaradczych, nie pozwalają organowi administracyjnemu na nałożenie obowiązku realizacji nadzwyczajnych środków bezpieczeństwa oraz działań rekultywacyjnych na właściciela, który nie jest odpowiedzialny za zanieczyszczenie, przewidując, obciążenie tego ostatniego jedynie odpowiedzialnością majątkową ograniczoną do wartości terenu po wykonaniu czynności rekultywacyjnych?

[1] Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Matera (Włochy) w dniu 21 listopada 2013 r. — Intelcom Service Ltd przeciwko Vincenzo Mario Marvulli

(Sprawa C-600/13)

(2014/C 52/47)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Matera

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Intelcom Service Ltd

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Vincenzo Mario Marvulli

Pytania prejudycjalne

1) Czy włoska ustawa nr 89/1913 o notariacie przewiduje w art. 51 i nast., również w związku także z art. 1350 i 2657 włoskiego kodeksu cywilnego, sytuację rzeczywistego monopolu na świadczenie usług przysługującego notariuszom w odniesieniu do sporządzania i poświadczania aktów zakupu i sprzedaży nieruchomości we Włoszech, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z postanowieniami i zasadami traktatów Unii Europejskiej (art. 49 TUE) przewidującymi swobodny przepływ usług w obrębie państw członkowskich Unii, a w szczególności z dyrektywą 2006/123/WE [1] z dnia 12 grudnia 2006 r. (tak zwaną „dyrektywą Bolkesteina"), wprowadzoną we Włoszech na podstawie dekretu ustawodawczego z dnia 26 marca 2010 r. opublikowanego w Gazzetta Ufficiale nr 94 z dnia 23 kwietnia 2010 r.?

2) Czy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dostrzega też inną niezgodność ustawy nr 89/1913 o notariacie, również w związku z art. 1350 i 2657 włoskiego kodeksu cywilnego z postanowieniami TUE przewidującymi zakaz monopoli na świadczenie usług (art. 53 TUE i art. 37 TUE)?

3) Czy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dostrzega też następną niezgodność ustawy nr 89/1913 o notariacie, również w związku z art. 1350 i 2657 włoskiego kodeksu cywilnego, z postanowieniami prawa Unii Europejskiej zakazującymi tzw. środków o skutku równoważnym, o których mowa w art. 28 i 29 TWE, obecnie, w następstwie zmian wprowadzonych traktatem z Lizbony, art. 34 i 35 TFUE; takie postanowienia prawne są zakazane przez traktat, ponieważ stawiają obywateli niektórych państw członkowskich w niekorzystnej sytuacji w porównaniu do obywateli innych państw członkowskich, jeśli chodzi o dostęp do świadczonych im usług?

[1] Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-375/10 Hansa Metallwerke AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez Hansa Metallwerke i in.

(Sprawa C-611/13 P)

(2014/C 52/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl., Hansa Belgium, Hansa Austria GmbH (przedstawiciele: adwokaci H.-J. Hellmann i S. Cappellari)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

I. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 września 2013 r. w sprawie T-375/10 Hansa Metallwerke AG i in. przeciwko Komisji i definitywne rozstrzygnięcie sporu w następujący sposób:

1) Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r., doręczonej wnoszącym odwołanie w dniu 30 czerwca 2010 r., dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE") oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.092 — Instalacje sanitarne), w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie,

posiłkowo,

obniżenie kwoty grzywny.

2) Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

II. W dalszej kolejności, także posiłkowo,

uchylenie zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie twierdzą przede wszystkim, że Sąd naruszył uznaną w prawie Unii zasadę indywidualizacji kar i sankcji. W szczególności podnoszą one, że Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, iż wprowadzona w 2006 r. zmiana wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien poskutkowała radykalną zmianą ogólnej metody obliczania, zwłaszcza w odniesieniu do przedsiębiorstw oferujących ograniczony asortyment produktów. W konsekwencji zastosowania tego błędnego pod względem prawnym podejścia Sąd nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku przeprowadzenia pełnej kontroli sądowej w odniesieniu do kwestii ustalania grzywien przez drugą stronę postępowania, względnie przeprowadził tę kontrolę w błędny pod względem prawnym sposób.

Następnie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd nie uzasadnił wystarczająco swych rozważań dotyczących zasady indywidualizacji kar. W szczególności, zdaniem wnoszących odwołanie, Sąd nie wziął w żaden sposób pod uwagę mającego w tym kontekście znaczenie wyroku ósmej izby Sądu w sprawie T-211/08 ([1]), ani oczywistej zmiany stanowiska Komisji w wydanej przez nią decyzji w sprawie COMP/39452, mimo że wnoszące odwołanie przedstawiły na rozprawie obszerne wywody w tym zakresie.

Wnoszące odwołanie utrzymują wreszcie, że doszło do naruszenia uznanej w prawie Unii zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Oceniając postępowanie Komisji, która — wbrew złożonym w postępowaniu administracyjnym zapowiedziom — w decyzji nie przyznała obniżki grzywny, Sąd nie wziął pod uwagę nadrzędnego znaczenia, jakie należy nadać lojalnej współpracy z Komisją na podstawie komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli.

([1]) Wyrok z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie Putters International przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3729.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-379/10 i T-381/10 Keramag Keramische Werke AG i in., Sanitec Europe Oy przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-613/13 P)

(2014/C 52/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Keramag Keramische Werke AG i in., Sanitec Europe Oy

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność art. 1 spornej decyzji w odniesieniu do wydarzeń w ramach AFICS oraz odpowiedzialności za te wydarzenia spółek Allia SAS, Produits Céramique de Touraine SA i Sanitec;

— uchylenie w całości pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku;

— w wypadku wydania przez Trybunał ostatecznego wyroku, oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności również w zakresie, w jakim dotyczy ona wydarzeń w ramach AFICS oraz przywrócenie grzywien nałożonych na spółki Allia SAS, Produits Céramique de Touraine SA i Sanitec; oraz, w każdym razie,

— obciążenie skarżących w pierwszej instancji (obecnie drugiej strony postępowania) kosztami niniejszego odwołania oraz — o ile Trybunał wyda ostateczny wyrok w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności — także kosztami tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: niewypełnienie obowiązku uzasadnienia oraz naruszenie zasad postępowania dowodowego. Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie zbadał kilku istotnych dowodów i że zastosował zbyt rygorystyczne wymogi oceny dowodów, które zostały przezeń zbadane.